

ZIJ DOEN HET IN 180 SECON- DEN

Een presentatie geven, dat doen ze regelmatig. Maar in heel korte tijd je onderzoek uitleggen op een manier dat zelfs je buurvrouw het snapt, dat is andere koek. Toch wagen Geert Litjens, Annet Glas en Richard Kunert de sprong. Zij meldden zich aan voor de Radboud-voorrondes van Famelab, een presentatiewedstrijd waarbij je in drie minuten je onderzoek duidelijk moet maken. De vier besten mogen door naar de nationale finale. Oh ja, het gebruik van Powerpoint is strikt verboden.

Tekst: Jolene Meijerink en Carmen Quint / Foto's: Bert Beelen

**RICHARD
KUNERT (29)**
**'IK PRESENTEER
LIEVER DAN DAT
IK TONEELSPEEL'**

Richard Kunert (29), promovendus aan het Max Planck Instituut

"Ik herinner me wel hoe ik als vijfjarig jongetje voor het eerst op de planken stond, in het toneelstuk *Little Shop of Horrors* in het Stedelijk Theater in Halberstadt, Duitsland. Daar zijn video-opnames van. Die zijn heel schattig: mijn blik is supergeconcentreerd. Hoe ik me voelde, weet ik niet meer. Ik denk dat ik het leuk vond, omdat ik sindsdien vaker op het podium heb gestaan. Vanuit je buik praten en vooral met je hele lichaam presenteren neem ik dan ook mee vanuit het theater. Ik presenteer overigens liever dan dat ik toneelspeel. Eerst twijfelde ik of ik me zou opgeven voor Famelab. Ik heb het druk en zit in het laatste jaar van mijn promotietraject. Uiteindelijk haalde een vriend me over. Hij heeft zich ook aangemeld. Wat me aantrekt in Famelab is de kans om nieuwe dingen te weten te komen, contacten te leggen en – mocht ik verder komen dan de voorrondes – eventueel te reizen. Maar ik doe het vooral voor de lol. En om mensen te bereiken: onderzoek over hersenen is heel belangrijk en door Famelab kan ik laten zien wat het Max Planck Instituut doet op dat gebied.

Het wordt een uitdaging om mijn onderzoek helder uit te leggen in drie minuten. Het gaat over taal- en muziekverwerking in de hersenen en het punt dat ik wil maken, is dat muziek luisteren en een boek lezen dezelfde hersengebieden stimuleren. Geoefend heb ik nog niet. Ik ga mijn presentatie eerst voor de spiegel repeteren en daarna zijn mijn huisgenoten proefkonijn."

A portrait of Geert Litjens, a young man with dark hair, wearing a dark green button-down shirt with two chest pockets. He is standing against a solid blue background, gesturing with his hands as if speaking.

GEERT LITJENS (29): 'IK WIL DEEL UITMAKEN VAN HET DEBAT'

Naam: Geert Litjens
Is: Promovendus bij het
Radboudumc

"Alzheimer en kanker zijn ziektes waarbij je mensen hard achteruit ziet gaan. Ik wil iets doen voor deze mensen. Medicijnen ontwikkelen kan ik niet, ik ben een technicus. Maar met mijn onderzoek kan ik bepaalde aspecten van de zorg wel verbeteren. Zo kan ik toch nog iets bijdragen.

Mijn onderzoek gaat over computerprogramma's die zonder dokter prostaatkanker kunnen herkennen aan de hand van een MRI-scan. Nu moet de radioloog die scans een voor een bestuderen en dat kost veel tijd.

Mensen zijn vaak bang dat door het gebruik van computers de kwaliteit van de zorg achteruitgaat. Maar we gaan er juist op vooruit.

Het doel van mijn studie is namelijk bevolkingsonderzoek naar prostaatkanker mogelijk maken. Dat kan alleen als we de radioloog ondersteunen met computeranalyses.

De interactie met het publiek tijdens de presentatie vind ik fijn. Door met anderen te praten over mijn onderzoek, krijg ik inspiratie. Vertellen over je onderzoek vind ik belangrijk. Wetenschappers zitten nog te vaak in een ivoren toren, terwijl ze juist midden in de samenleving moeten staan.

Bij ieder maatschappelijk debat halen mensen onderzoeken aan, maar de wetenschappers zelf komen niet aan het woord. Neem nou de film *An Inconvenient Truth*. De feiten in die film zijn gebaseerd op pure wetenschap, maar de presentatie is in handen van voormalig presidentskandidaat Al Gore. Een gemiste kans voor de onderzoekers, zij hadden ook zo'n film kunnen maken. Ik wil niet aan de zijlijn staan, ik wil deel uitmaken van het debat."

ANNET GLAS (23): 'ZODRA JE OMA DE KOFFIE BIJSCHENKT IS DE AANDACHT WEG'

Naam: Annet Glas

Student medische biologie, master Neuroscience

"Het is vrijdagmiddag half vier.

Iedereen zit onderuitgezakt en kijkt ongeïnteresseerd om zich heen.

Aan mij de taak om voor mekaar te krijgen dat minstens een iemand rechtop gaat zitten. Dat ik bij diegene echt de radertjes zie draaien. Als dat lukt, ben ik tevreden.

Drie minuten om je onderzoek uit te leggen is niet veel, maar wel de maximale tijd die je in vergelijkbare situaties in het dagelijks leven

ervoor krijgt. Stel je zit op een verjaardag en je tante vraagt 'wat doe jij nu eigenlijk?' Dan heb je ook maar een paar minuten om daarover te vertellen, want zodra je oma de koffie bijschenkt is de aandacht weg.

Voor mijn onderzoek bestudeer ik de hersenen van muizen. Hun snorharen zijn gelinkt aan een bepaald gebied in het muizenbrein. Onze handen worden waarschijnlijk door een vergelijkbaar hersengebied aangestuurd. Docenten leren ons heel voorzichtig te zijn

met onze uitspraken. Het gevaar daarvan is dat je verzandt in een vaag verhaal. Jammer, want dan haken mensen af. Ik wil mensen juist graag informeren. Zenuwachtig ben ik niet. Voor mijn opleiding heb ik al zo vaak gepresenteerd, maar dan had ik een kwartier tot twintig minuten de tijd. Dat is nu anders: ik moet een korte en leuke presentatie geven, zonder de nuances van mijn onderzoek uit het oog te verliezen. Het wordt spannend of het lukt binnen de drie minuten te blijven."